

ДЖИЛИЪН КЛАРК ЛИР

Превод от английски: Елена Алексиева, 2002

chitanka.info

Десетгодишна, на първата ми стратфордска пиеса:
кралят^[1] и реката^[2], със своите уелски имена,
пробождат тъмнината в лятна нощ,
в антракт и действие, и пак антракт.
Лебед оставя двойна дия сред лъскава вода,
проблясваща с необозрими смисли.
Дали бе Гилгуд в този случай?
Или бе Лотън, едрият, облечен в бяла риза, като луд,
сред житни снопи разположен, в дървена талига,
който учеше за важността на думичките малки?
Всички. Нищо. Глупец. Неблагодарност. Думи,
които ме държаха будна, в уплах цяла нощ. Суетата
на стареца и „Нищо“, изречено от дъщерята,
пробягваха ми като детско стихче през главата.

Тридесет години по-късно на Лин^[3] от стръмнините
гледам как гарваните и враните на Едгар още мерят
ръста на скалите, как падат хвърлените камъни
в историята, колко дълбоко се простира белегът
в морето, там, където вълната се разбива.
Тревата е обшита пестеливо с очиболец,
със син синчец и птичи кости, с мидички и теменуги.
И пеят овесарки в преципа като искри.
Пейзажът е белязан с фигури на старци:
брадатото море, огънати от вятъра дървета
тънкокости,
овчар, работник и един рибар среднощен.
Тук и там в порутените ферми
по хълмове далечни светят кухненски прозорци
и прегрешили дъщери копнеят да се махнат.

Нощ пада върху Лин, върху предците,
върху кралете древни келтски и мъртвите отскоро

онези, пред които все още сме виновни; цветя

*в буркани вехнат по гробовете; повторените
откази в душите ни тежат.
Главата ми е пълна със звук и спомени за реч,
срички, идеи — уж на хвърлей място;
глас на дъждосвирец наблизо се извива, тътенът
далечен му приглася в такт, оформен
от дългото крайбрежие на полуострова,
от пентаметъра безспирен на морето.
Когато бях на десет, шут и крал ми пяха
стихчета за скръбта — от тях разбрах,
че нищо не е, щом си няма дума.*

---

[1] Лир, на уелски: Llyr. ↑

[2] Ейвън (Avon); на уелски афон означава река. ↑

[3] В митологията Олуен е момичето, чиито стъпки, откъдето и да мине, оставят бели цветя вместо следи. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.